

Smiling Faces and Grateful Hearts

By Elder Carlos A. Godoy
Of the Seventy

Lachende gezichten en dankbare harten

Ouderling Carlos A. Godoy
van de Zeventig

October 2025 general conference

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life's challenges and the demands of a growing Church.

A little over a year ago, I was released from my assignment in the Presidency of the Seventy, a change announced here at general conference. Because my name was read near those of General Authorities becoming emeritus, many assumed I was also finishing my time of service. After the conference, I received numerous messages of gratitude and good wishes for my next phase in life. Some even offered to buy my house in North Salt Lake. It was nice to see that I would be missed and also to know we will not have trouble selling our home when I am done. But I am not there yet.

My new assignment took Monica and me to beautiful Africa, where the Church is flourishing. It has been a blessing to serve among the faithful Saints in the Africa South Area and witness the Lord's love for them. It's inspiring to see generational families of all backgrounds, including many successful and well-educated Church members, dedicating their time and talents to serve others.

At the same time, given the region's demographics, many people of modest means are joining the Church and transforming their lives through the blessings of tithing faithfulness and the educational opportunities offered by the Church. Programs such as Succeed in School, EnglishConnect, BYU–Pathway Worldwide, and the Perpetual Education Fund bless many lives, especially those of the rising generation.

President James E. Faust once stated, “It has

De grootsheid van onze heiligen in Afrika is nog beter zichtbaar in hun reacties op de moeilijkheden van het leven en de eisen van een groeiende kerk.

Iets meer dan een jaar geleden ben ik ontheven als lid van het Presidium der Zeventig, wat hier tijdens de algemene conferentie werd aangekondigd. Omdat mijn naam bijna tegelijk werd voorgelezen met die van aanstaande emeritus algemeen autoriteiten, dachten velen dat mijn tijd er ook op zat. Na de conferentie ontving ik talloze bedankjes en de beste wensen voor mijn volgende levensfase. Sommigen boden zelfs aan om mijn huis in North Salt Lake te kopen. Het was fijn om te weten dat ik gemist zou worden en ook dat we ons huis zonder problemen kunnen verkopen wanneer ik klaar ben. Maar ik ben nog niet zover.

Voor mijn nieuwe taak zijn Monica en ik nu in het prachtige Afrika, waar de kerk floreert. Het is een zegen om onder de trouwe heiligen in het gebied Afrika-Zuid te dienen en getuige te zijn van Gods liefde voor hen. Het is inspirerend om te zien dat meerdere generaties in uiteenlopende families, onder wie veel succesvolle en goed opgeleide kerkleden, hun tijd en talenten wijden aan het dienen van anderen.

Tegelijkertijd worden er, gezien de demografische kenmerken in de regio, veel mensen met bescheiden middelen lid van de kerk. Zij veranderen hun leven vervolgens door de zegeningen van tiendegetrouwheid en de onderwijsmogelijkheden die de kerk biedt. Programma's zoals Succeed in School, EnglishConnect, BYU–Pathway Worldwide en het permanent studiefonds zijn veel tot zegen, met name de opkomende generatie.

President James E. Faust heeft gezegd: ‘Er

been said that this church does not necessarily attract great people but more often makes ordinary people great.”

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life’s challenges and the demands of a growing Church. They always approach it with a positive attitude. They embody well the well-known teaching from President Russell M. Nelson:

“The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.

“When the focus of our lives is on God’s plan of salvation ... and Jesus Christ and His gospel, we can feel joy regardless of what is happening—or not happening—in our lives.”

They find joy despite their challenges. They have learned that our relationship with the Savior enables us to approach difficulties with smiling faces and grateful hearts.

Let me share some of my experiences with these faithful Saints who illustrate this principle, starting with Mozambique.

Mozambique

A few months ago, I presided over a stake conference for a one-year-old stake that already had 10 units. More than 2,000 people filled the small chapel and three tents that were set outside. The stake president is 31 years old, his wife is 26, and they have two small children. He leads this growing and challenging stake with no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

In an interview with the patriarch, I learned that his wife was seriously ill, and he struggled to provide for her care. After addressing the issue with the stake president, we gave her a priesthood blessing. I inquired of the patriarch how many patriarchal blessings he gives on average.

“Eight to ten,” he said.

I asked, “Per month?”

He replied, “Per week!” I counseled him that doing that many per weekend was not wise.

“Elder Godoy,” he said, “they keep coming every week, including new members and many youths.” Again, no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

After the Saturday evening session of stake conference, on my way to the hotel, I noticed

wordt wel gezegd dat deze kerk niet per se grote mensen aantrekt, maar vaker gewone mensen grootmaakt.’

De grootsheid van onze heiligen in Afrika is nog beter zichtbaar in hun reacties op de moeilijkheden van het leven en de eisen van een groeiende kerk. Ze gaan er altijd met een positieve instelling mee om. Ze belichamen de bekende woorden van president Russell M. Nelson:

‘De vreugde die we voelen, heeft weinig te maken met onze omstandigheden in het leven, en alles met waar we ons in het leven op richten.

‘Als ons leven gericht is op Gods heilsplan [...] en Jezus Christus en zijn evangelie, kunnen we vreugde voelen ongeacht wat er in ons leven gebeurt – of niet gebeurt.’

Ze vinden vreugde ondanks hun moeilijkheden. Ze beseffen dat onze relatie met de Heiland ons in staat stelt om moeilijkheden met een glimlach en een dankbaar hart tegemoet te treden.

Ik wil graag iets vertellen over mijn ervaringen met deze trouwe heiligen die dit beginsel illustreren. Ik begin met Mozambique.

Mozambique

Een paar maanden geleden presideerde ik een ringconferentie in een ring die één jaar bestond en al tien units had. Meer dan tweeduizend mensen vulden het kleine kerkgebouw en de drie tenten buiten. De ringpresident is 31 jaar, zijn vrouw is 26 en ze hebben twee kleine kinderen. Hij leidt deze groeiende en uitdagende ring zonder geklaag – gewoon met een glimlach en een dankbaar hart.

In een gesprek met de patriarch hoorde ik dat zijn vrouw ernstig ziek was en hij moeite had om voor haar te zorgen. Nadat we de kwestie met de ringpresident hadden besproken, gaven we haar een priesterschapszegen. Ik vroeg de patriarch hoeveel patriarchale zegens hij gemiddeld geeft.

‘Acht tot tien,’ zei hij.

Ik vroeg: ‘Per maand?’

Hij antwoordde: ‘Per week!’ Ik adviseerde hem dat het niet verstandig was om er zoveel per weekend te doen.

‘Ouderling Godoy,’ zei hij, ‘ze blijven elke week komen, onder wie nieuwe leden en veel jongeren.’ Nogmaals, geen geklaag – maar een lachend gezicht en een dankbaar hart.

Na de zaterdagavondbijeenkomst van de ringconferentie, op weg naar het hotel, zag ik ’s

people buying food along the road late at night. I asked my driver why they were doing it when it was so dark rather than during the day. He responded that they were working during the day to have the money to do it later.

“Oh, they were working today to eat tomorrow,” I said.

But he corrected me: “No, they were working during the day to eat tonight.” I had hoped our members might be in a better situation, but he confirmed that many faced similar challenges in that part of the country. The next morning, during our Sunday session and newly aware of their circumstances, I was even more moved by their smiling faces and grateful hearts.

Zambia

On the way to a Sunday meeting, the stake president and I saw a couple walking along the road with a baby and two small children. We stopped to offer them a ride. They were surprised and delighted. When I asked how far they needed to walk to the chapel, the father replied that it could take 45 minutes to an hour, depending on the children’s pace. They faced this journey back and forth, every Sunday, with no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Malawi

One Sunday before a stake conference, I visited two branches using public schools as meetinghouses. I was shocked by the humble and modest conditions of the buildings, which lacked even some basic amenities. As I met a few members there, I was ready to apologize for the inadequate conditions of their meetinghouse, but they were happy to have a nearby place to gather, avoiding the usual long walk. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Zimbabwe

Following a Saturday of leadership training, the stake president took me to Sunday services held in a rented house. There were 240 people in attendance. Then the bishop introduced 10 new members baptized that week. The congregation was spread across two small rooms, with some members also sitting outside the building, watch-

avonds laat mensen langs de weg eten kopen. Ik vroeg mijn chauffeur waarom ze dat zo laat in het donker deden en niet overdag. Hij antwoordde dat ze overdag werkten om aan geld te komen en het later te kopen.

‘O, ze waren vandaag aan het werk om morgen eten te hebben,’ zei ik.

Maar hij corrigeerde me: ‘Nee, ze waren de hele dag aan het werk om vanavond eten te hebben.’ Ik had gehoopt dat onze leden het beter hadden, maar hij bevestigde dat velen in dat deel van het land met soortgelijke problemen te maken hebben. De volgende ochtend, tijdens onze zondagse bijeenkomst, toen ik me pas bewust was van hun omstandigheden, raakten hun glimlach en dankbare hart me nog meer.

Zambia

Onderweg naar een zondagse bijeenkomst zagen de ringpresident en ik een echtpaar met een baby en twee kleine kinderen op straat lopen. We stopten om ze een lift aan te bieden. Ze waren blij verrast. Toen ik vroeg hoe ver ze naar de kerk moesten lopen, antwoordde de vader drie kwartier tot een uur, afhankelijk van het tempo van de kinderen. Ze ondernamen deze voetreis heen en terug, elke zondag, zonder geklaag – maar met een lachend gezicht en een dankbaar hart.

Malawi

Op een zondag vóór een ringconferentie bezocht ik twee gemeenten die openbare scholen als kerkgebouw gebruikten. Ik was geschokt door de nederige en bescheiden staat van de gebouwen, waarin zelfs enkele basisvoorzieningen ontbraken. Toen ik daar met enkele leden sprak, wilde ik mijn excuses aanbieden voor de ontoereikende staat van hun kerkgebouw. Maar ze waren blij met een plek nabij om samen te komen en dat ze niet dat hele eind te voet hoefden af te leggen. Wederom, geen geklaag – maar overal lachende gezichten en dankbare harten.

Zimbabwe

Na een instructiebijeenkomst op zaterdag nam de ringpresident me mee naar een zondagsdienst in een huurhuis. Er waren 240 mensen aanwezig. Toen stelde de bisschop tien nieuwe leden voor die zich die week hadden laten dopen. De aanwezigen waren verdeeld over twee kleine ruimtes. Sommige leden zaten zelfs buiten en

ing the meeting through windows and doors. There were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Lesotho

I visited this beautiful small country, also known as “the mountain kingdom,” to see a Church district preparing to become a stake. Following a Saturday of meetings, I attended Sunday services in one of their branches in a rented house. The sacramental room was overflowing, with people standing outside the door to participate. I told the branch president that he needed a bigger house. To my surprise, he informed me that this was only half of his membership. The other half would attend a second sacrament meeting after the second hour. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

I returned to Lesotho later due to a fatal traffic accident involving several of our youth, already mentioned by Elder D. Todd Christofferson earlier. When I visited the families and leaders, I expected a somber atmosphere. Instead, I encountered strong and resilient Saints who were coping with the situation in an uplifting and inspiring way.

Mpho Aniciah Nku, 14, a surviving accident victim in this picture, illustrated it well in her own words: “Trust in Jesus and always look unto Him, because through Him you’ll find peace, and He will help you in the healing process.”

These are just a few examples where we see their positive attitude because they center their lives in the gospel of Jesus Christ. They know where to find help and hope.

The Savior’s Healing Power

Why can the Savior succor them and us in any circumstances of our lives? The answer can be found in the scriptures:

“And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind. ...

“... And he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, ... that he may know ... how to succor his people according to their infirmities.”

volgden de dienst door de ramen en deuren. Ook hier weer geen geklaag – alleen lachende gezichten en dankbare harten.

Lesotho

Ik bezocht dit prachtige kleine land, ook wel ‘het bergkoninkrijk’ genoemd, en zag hoe een kerkdistrict zich voorbereidde om een ring te worden. Na een zaterdag vol vergaderingen woonde ik op zondag in een huurhuis de dienst van een van de gemeenten bij. De avondmaalsruimte zat tjokvol. Er stonden zelfs mensen buiten de deur om deel te nemen. Ik zei tegen de gemeentepresident dat hij een groter huis nodig had. Tot mijn verbazing vertelde hij me dat dit maar de helft van zijn ledental was. De andere helft woonde na het tweede uur een tweede avondmaalsdienst bij. Wederom, geen geklaag – maar overal lachende gezichten en dankbare harten.

Ik keerde later terug naar Lesotho vanwege een dodelijk verkeersongeval waarbij enkele van onze jongeren betrokken waren. Ouderling D. Todd Christofferson sprak daar al over. Toen ik de gezinnen en leidinggevendenden bezocht, verwachtte ik een sombere sfeer. In plaats daarvan ontmoette ik sterke, veerkrachtige heiligen die op een opbouwende, inspirerende manier met de situatie omgingen.

Mpho Aniciah Nku (14) op deze foto overleefde het ongeluk, en verwoordde het goed: ‘Vertrouw op Jezus en kijk altijd op naar Hem, want door Hem zul je vrede vinden en Hij zal je helpen in het genezingsproces.’

Dit zijn slechts enkele voorbeelden waarin we hun positieve instelling zien, omdat het evangelie van Jezus Christus het middelpunt van hun leven is. Zij weten waar hulp en hoop te vinden zijn.

De genezende kracht van de Heiland

Waarom kan de Heiland hen en ons in alle omstandigheden te hulp komen? Het antwoord staat in de Schriften:

‘En Hij zal uitgaan en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeken doorstaan. [...]

‘En Hij zal hun zwakheden op Zich nemen, opdat zijn binnenste met barmhartigheid zal worden vervuld, [...] opdat Hij [...] zal weten hoe zijn volk te hulp te komen naargelang hun zwakheden.’

As Elder David A. Bednar taught, there is no physical pain, anguish, or weakness we can experience that the Savior does not know. “You and I in a moment of weakness may cry out, ‘No one understands [what I am going through]. ...’ No human being, perhaps, knows. But the Son of God perfectly knows and understands.” And why? Because “He felt and bore our burdens before we ever did.”

I conclude with my testimony of Christ’s words found in Matthew 11:

“Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.

“Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls.

“For my yoke is easy, and my burden is light.”

Just like those Saints in Africa, I know this promise is true. It is true there, and it’s true everywhere. Of this I testify in the name of Jesus Christ, amen.

Zoals ouderling David A. Bednar heeft gezegd, ondergaan we geen lichamelijke pijn, zielenleed of zwakte die de Heiland niet kent. ‘U en ik roepen misschien in een moment van zwakte uit: “Niemand begrijpt [...] wat ik doormaak.” [...] Misschien weet ook geen mens wat u doormaakt. Maar de Zoon van God begrijpt het volkomen.’ En waarom? Omdat ‘Hij onze lasten [heeft] gedragen en gevoeld, voordat wij dat deden’.

Ik besluit met mijn getuigenis van Christus’ woorden in Mattheüs 11:

‘Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven.

‘Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel;

‘want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.’

Net als die heiligen in Afrika weet ik dat deze belofte waar is. Dat geldt daar, en het geldt overal. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.